

josef könig

PROVAZOCHODCI

hlavně se z toho nepos*at...

josef könig

Provazochodci

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

© Josef König, 2022

Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-3020-9 (pdf)

josef könig
Provazochodci

Obsah

Trailer	9
1. Chapitre	
<i>V reinkarnaci nevěřím</i>	17
<i>Óda na zmar</i>	22
<i>Ráno</i>	29
2. Chapitre	
<i>Hrad rad by byl, zbývají děti a strom</i>	45
3. Chapitre	
<i>Vyhřívané zrcadlo se nikdy nezarosí</i>	61
4. Chapitre	
<i>Rodná hrouda</i>	85
5. Chapitre	
<i>Tsunami</i>	89

6. Chapitre	
<i>Bod zlomu</i>	139
7. Chapitre	
<i>Skřípek</i>	181
8. Chapitre	
<i>Zmrtvýchvstání</i>	191
9. Chapitre	
<i>Merci et au revoir!</i>	199
Conclusion	207

Attention

Kniha není vhodná pro děti. Obsahuje peprnější výrazy, jednu procítěnou erotickou scénu, motivační citáty a kýčovitá hesla.

Apéritif

Během nových životních rozhodnutí jsem nešlápl pouze vedle, ale rozkročil jsem se takovým způsobem, až se mi prdel roztrhla po obvodu celého těla a s chutí mě pohltila. A než abych srazil půlky rychle k sobě, roztáhl jsem je ještě víc. Když prožívat, tak naplno.

Bon appétit.

Trailer

Očima unaveného lenochoda jsem znova proskenoval pána na druhé straně pultu. Už nějakou chvíli mi připadlo, že hýbe rty a snaží se něco říct. Protáhl jsem si po nečekané večerní procházce záda a snažil se pochytat co nejvíce čerstvého vzduchu proudícího do místnosti otevřenými dveřmi.

„Tak co to bude?“ zeptal se trpělivě napotřetí. Podíval se mi soucitně k nohám, jako by hledal mé odpočívající vědomí. „Vidíte mě?“ doplnil opatrně.

Zkušený chlapík.

„Vidím vás... parádně. Úplně celého. Komplet. I hlavu.“ Sice se mi maličko vlnil, ale byl tam.

„Tak vás tady konečně vítám. Trochu nás vaše návštěva překvapila, ale určitě vás nenecháme na

suchu. Máme ty nejlepší kousky z okolí Velkých Němčic. Mohu doporučit extra suchý Sauvignon, který se nám letos extra povedl.“ Ukázal rozšafně za sebe na seřazenou rotu kohoutků, trčících ze stěny a označených jmenovkami nejrůznějších vín, a já jako bych zažil déjà vu.

Sauvignon? Už zase?

„Máte colu?“ odvětil stroze můj čerstvě odposlouchaný pražský přízvuk. Snažil jsem se mu co nejostřeji zadívat do očí.

„Pane, víno je králem léků. Ale když vás vidím, dejte si vodu. Ono každý lék je potřeba občas naředit čistou přírodou,“ držel si takt.

Bez síly k jakémukoliv odporu jsem kývl a nechal ho z kohoutku natočit průzračný půllitr. Vypadal, že ví, o čem mluví.

„Na účet podniku,“ postavil přede mne plnou sklenici vody. Šířka jeho úsměvu byla výmluvná až dost.

„Díky, hele... A mohl bych se vás zeptat?“

„Na konci místnosti za kotlem dveře vlevo. Ale jestli cítíte, že se potřebujete vyprázdnit spíš orálně, tak bych vás poprosil, jestli byste nešel ven. Tam to stáhnou hadicí. Uvnitř se s tím budu drbat půl hodiny a není to nic povzbuzujícího. Žena by taky nebyla ráda. Má maličko prudší povahu a její výbušnější stránku bych raději nechal odpočívat v pokoji,“ poprosil upřímně a nepřestával leštit jednu ze sklenic.

„Ne, ne, tyhle věci mám pod kontrolou. Já se chtěl zeptat... máte tady vlak? A vlastně, jak jsem tady dlouho?“ pokoušel jsem se znova poskládat dohromady časovou osu celého dne.

„Tohle je jen vesnička, pane. Vlakové nádraží u nás určitě nenajdete. A přišel jste asi před patnácti minutami.“

„Sám? Dorazil jsem sám? Nebyla tu přede mnou nějaká Francouzka?“ Většina mé vnitřní síly směřovala k udržení alespoň přijatelné artikulace. „Výrazili jsme spolu, ale úplně netuším, jestli šla za mnou, nebo vepředu. Taková pěkná holka. Trochu jiná, jestli mi rozumíte. Ale Francouzku byste poznal, mluví jako kreténi,“ vzpomněl jsem si zničehonic na Shibi utíkající od autobusu.

„Popravdě, pane, jste tu zřejmě první host, se kterým jsem nechodil na základní školu.“ Doleštil jednu z barových sklenic. Jeho odpověď doprovodil srdečný smích za mými zády. Otočil jsem se, abych zkontroloval další tři milé hosty kolem jednoho ze dvou stolů.

Fakt malá hospoda.

„To vám sem víc lidí nechodí? Máte to tu pěkný. Malý, ale pěkný. I když trochu industriální... ty trubky, vrata a tak... ale fakt pěkný,“ ocenil jsem sady pracovních klíčů, šroubováků a kladiv na stěnách.

„No chodí, ale jak říkám, jen přátelé. A ty klíče se tady hodí. Občas je potřeba něco utáhnout.“

„Takže tady fakt nebyla?“ nenechal jsem se odbýt.

„Pane, opravdu tu nikdo nebyl. On k nám nikdo moc netrefí. Popravdě nás trochu překvapilo, že jste se tu ukázal vy. A mohu se zeptat, pardon za vlezlost, ale když už jste začal, ona se vám ztratila Francouzka?“

„Všichni se tak nějak ztratili... ale už v poledne... Můžete mi alespoň říct, kolik je hodin?“

„Bylo osm.“

Hlavou mi znova proběhla stále zamřžená rekapitulace poslední hodiny. Víím jasně, že jsem se probudil a vyrazil rovnou za opilým nosem. A ona? Běžela stejným směrem? Nikam jinam nemohla. Běžel jsem za ní? Nikde jsem si žádné odbočky nevšiml, musela jít stejnou trasou jako já. Předběhla mě? Přece jen jsem asi za chůze občas pospával.

„Jestli se jí něco stane, bude to pěkněj průser,“ vydechl jsem s novou vlnou morální kocoviny.

Bolestivé vzpomínání na život jen o hodinu nazpět přerušil prokletý zvuk telefonu. Na druhý pokus se mi podařilo hovor zvednout.

„Dobrý den, pane šéf? Slyšíme se dobře? Tady Bobík, z vašeho bytu. Jen jsem se chtěl zeptat, jestli nemáte někde doma klíče od sklepa, potřebujeme se dostat k hlavnímu uzávěru vody. Trochu nám to tu zase teče a už tu byli z večerky v přízemí, kape jim voda na banány,“ vyhrkl šamanský hlas.

„Bobíku, do prdele, vy tam ještě jste? A jaký banány?“ už jsem si přestával brát servítky.

„Vydržte moment,“ naléhavost v jeho hlase vystřídala asi dvouminutová pauza. Nervózně jsem držel mobil u ucha. „Tak už jsme to zase zavřeli. Tak se mějte.“ Ještě než jsem stihl vykřičet další tisíce dotazů, položil mistr řemesla telefon.

Zvedl jsem obočí, pootevřel pusku a nasadil výraz smutného štěněte jako Nicolas Cage v každém jeho špatném filmu. Vlastně jako v každém jeho filmu.

„Vše v pořádku?“ zeptal se starostlivě trochu prošeďivý hostitel. Očividně se bavil.

„Vytopili jsme Vietnamce,“ odvětil jsem se vzdorem i rezignací v hlase.

Jeden ze stínů za mými zády povstal a položil mi ruku kolem ramen. „Máte zajímavý život, mladý muži,“ řekl a strčil mi pod nos panáka pálenky, „jak vás tu tak už nějakou chvíli pozorujeme. Tak si dejte. Zaprvé vám to už neublíží a zadruhé, zadruhé už je to asi všechno jedno, ne?“ řekl sympaticky a vrátil se zpátky ke stolu.

Ještě se mi ani nestihla usadit štiplavá chuť domácí hruškovice v krku a telefon se rozezvučel podruhé.

Tomis?

„Kde jsi, vole?“

Rozhlédl jsem se překvapeně kolem. „Ty jsi tu taky?“ Poznal jsem hlas kamaráda z autobusu.

„Kde?“

„No tady?!“

„Tobě už hrabe?“ zakřičel.

„Já už ani nevím.“

„Tohle nemá cenu. Mysli. Jsi šikula. Kam jsi šel?“ křičel na mě, abych ho přes startující motor karosy slyšel.

„Jak jako kam?“

„Tohle bude těžký. Soustřeď se. Když jsi vystoupil, šel jsi dopředu?“

„Já vždycky chodím dopředu,“ podařilo se mi rozesmát sám sebe.

„Idiote! Takže jsi šel dopředu? Opravdu? Když jsi vystoupil, šel jsi určitě dopředu?“

„Povídám, určitě dopředu,“ zopakoval jsem soustředěně.

„Jsi na silnici?“ ztrácel se mi.

„Ne, jsem v nějaké hospodě,“ v odpověď jsem sklidil hlasitý smích všech v místnosti.

Pán za barem už dávno doleštil sklenice a bavil se nejen mým přízvukem. Pomalu se naklonil a nadzvedl ukazováček, čímž si vynutil moji pozornost.

„Mladý, podroušený muži, nechci vás rušit během jistě důležitého hovoru, chci jen doplnit maličké upřesnění. Možná vám to pomůže v orientaci, aby vás vůbec někdo našel. Tohle opravdu není žádná hospoda ani restaurace. Jste u mě v garáži. Jste u mě doma! Pár kroků a koukali bychom spolu na televizi v obýváku.“

Znova jsem se rozhlédl a zkontroloval nářadí a rodné fotky na zdech. Bylo tam vše, co potřebujete, když máte rádi svoji rodinu i své auto a nežijete v činžáku na kraji Vinohrad.

„Tomis, mám tu změnu situace. Zničehonic, chla-
pe. Já už nejsem v restauraci!“

„Ty se někam přesunuješ?“

„Ne, proč?“

„Ty vole!“

„Tomis, já jsem prej v garáži. Fakt v nějaký garáži!“

„V garáži? Proč jsi v garáži?“

„Já nevím, ale je to tu fajn! Jsou tu fajn lidi,“
zredukoval jsem popis na minimum.

Kamaráda z dětství nová zápleтка očividně nijak
nevykolejila. „Poslouchej. A fakt pozorně. Rychle
zaplat, nebo co se v garáži dělá, a jdi zpátky na sil-
nici. Slyšíš? JDI ZPÁTKY NA SILNICI! A fofrem,
my konečně jedeme. A jestli jsi šel dopředu, ty osle,
určitě pojedeme kolem. Trochu přibrzdíme a nabe-
reme tě. Jen se moc nemel, abys nespádl pod kola.“
Důraz na poslední větu mne maličko vyděsil.

Dal jsem mozku pár vteřin na zpracování nové
informace a otočil jsem se na sympatického pana
domácího za barem. „A to má tady každej v garáži
sudy s vínem napojený na kohoutky?“

„Pane, nám tu teče víno i do vany,“ rozloučil se,
vyprovodil mě z velkých dveří a pomohl mi zpět na
silnici. „Tak hodně štěstí.“

Vyrovňuje těžiště svého těla, jsem sledoval
přijíždějící starou karosu, z jejíž otevřených dveří
trčelo několik napnutých rukou. Zadržel jsem dech
a zavřel oči. Koukat smrti do očí skrz zavřená víčka
mi připadlo přijatelnější.

Prudké škubnutí. Dvě ruce mě chytily za bundu, další dvě za záda a jedna za nataženou pravici. Během vteřiny jsem ležel na Benoitovi uprostřed otevřených dveří v jedoucím autobusu.

„Hustě, Pražáčku... A teď tu tvoji Francouzku.“

1. Chapitre

V reinkarnaci nevěřím

Nastěhoval jsem se do malého kutlochu na kraji Vinohrad. Městské části Prahy, která se sice tváří důležitě, ale ulice jsou tu od psů posrané stejně jako na Žižkově nebo na Palmovce. Možná tu narazíte na míň bezdomovců, ale za to může spíš absence laviček.

Vraťme se ale domů, konkrétně do mého nově pronajatého bytu. Lahodná jedna plus jednička. Páté patro ze šesti, skoro padesát metrů čtverečních. Vysoké stropy, původní historická dlažba v kuchyni, oprýskané parkety v obývacím pokoji a děsivé modré obložení s květinovým vzorem v lehce provizorní koupelně. Miloval jsem svůj skoro podkrovní byt v poněkud seniorském stylu od prvního kroku přes práh.

Navíc poloha pro singl muže ideální. Centrum tramvají do dvaceti minut.

Tento klidný byt se měl stát základnou mého velkolepého příchodu do našeho jediného velkoměsta. Příchodu kluka z malé vesnice, na kterého tu jistě čeká jen sláva a bohatství. Ale k tomu až později.

V obývacím pokoji jsem měl manželskou postel, skříň s oblečením, malý stolek s levnou televizí a u stropu vrtuli pro rozhánění nedýchatelného vzduchu v letních vedrech. Největší bizarností však bylo dřevěné schodiště vedoucí podél stěny až ke stropu. Byt byl totiž původně dvoupatrový. Majitel, asi sedmdesátiletý sympatický dědula bydlící nade mnou, se někdy v dávné historii rozhodl dveře ve svém patře zazdít, strop zaslepit a spodní část původního mezonetu pronajímat. Patnáctimetrové schodiště z masivu už neřešil. Po mém nastěhování se celkem nevšední designový prvek rychle proměnil v pánské skladiště postrádající řád. Pochopitelně.

Při hledání bytu jsem měl štěstí. Byl jsem první, kdo se na prohlídce ukázal, a na další zájemce už staroušek neměl dostatek seniorského elánu.

„Připadáš mi trochu jako já zamlada, ale v reinkarnaci nevěřím. A navíc jsem ještě na živu, že. Jestli chceš, byt je tvůj,“ pronesl s vtipem přes pevně přilepený umělý chrup, což jsem ocenil. „Lidé v domě jsou velice spořádaní a to samé očekávají i od vás. Vedle vás je jen byt paní Konvičkové. Moc milá starší dáma v letech. Chodí o berlích, ale hlava

jí funguje. Určitě se potkáte a budete si mít co říct. Má ráda mladé lidi. A svoji kočku. Další sousedy nemáte. Jen chodbu a schodiště. Nad vámi bydlím já a nějakého dupotu se bát rozhodně nemusíte. Sotva lezu. Pod vámi jsou Rainochovi, moc fajn křesťanská rodina. Jak říkám, je to hodně klidné bydlení,“ doplnil úvodem.

Šťěstí číslo dvě – žádná kauce. Na účtu se mi totiž povalovalo *neuvěřitelných* dvanáct tisíc, což by pokrylo jeden nájem. Svoji nedostatečnou bonitu jsem však nedal ani na okamžik znát. Na vše jsem souhlasně kýval a očním kontaktem jsem nepřestával majitele bytu přesvědčovat o svých kvalitách ideálního podnájemníka.

„Tak já bych to bral, líbí se mi.“ Podali jsme si na konci prohlídky ruce, na kuchyňském stole popdepsali potřebné papíry se stavem energií a rozešli se do svých domovů. Tedy on šel. Já vyfasoval klíče a zůstal poprvé doma. I díky kamarádově půjčce dvaceti tisíc jsem se mohl soustředit na dva nejdůležitější měsíce ve svém životě. Dva měsíce nejistoty, během kterých jsem potřeboval najít přijatelně placenou práci, počkat na první výplatu, splatit dluhy a vydělat si na další nájem a jídlo. Bonusový plán obsahoval najít si přítelkyni, jež mi do časového horizontu tří let porodí trojčata. Harmonogram nového života obsahoval samozřejmě i nové známé, kteří mě naučí protahovat písmeno „í“ nejen ve slově pivo a zároveň budou ze začátku shovívaví k vesničanovi

zvykajícimu si na pražský kolorit s večerkami, sex shopy a hustou sítí veřejné dopravy.

Probudil jsem se lehce po obědě, jak by ne, Pražák si přece rád pospí! Alespoň mi to na Moravě všichni tvrdili a jiné informace jsem od svých vesnických soudiček nedostal. A proč se jich nedržet, že? Rychlovarná konvice mi vyrobila levné kafe. Zapnul jsem počítač a vrhl se do společnosti desítek inzerátů s nabídkami práce v super mladém kolektivu, s nezbytnými bonusy, mobilním telefonem k soukromým účelům a stravenkami.

Pecka, nikdy jsem stravenky neměl.

Sestavil jsem si z mého pohledu reprezentativní, i když poněkud strohý životopis a začal ho pečlivě rozesílat na všechny strany. U desátého inzerátu člověk zjistí, že už ani příliš nestuduje obsah své budoucí možné práce, natož aby si zapamatoval názvy firem. A tak jednoduše posílá. Jediným relevantním kritériem zůstal dojezd do půl hodiny a přijatelný příjem, což neměl být v mé situaci s nutností vydělat alespoň pětadvacet tisíc čistého velký problém.

Před prvním odeslaným e-mailem jsem si samozřejmě načetl chytré online poučky, jak nejlépe získat práci. Prý musíte denně strávit nad procházením inzerátů a reakcemi alespoň pět hodin. Upravovat své motivační dopisy přesně na míru každé firmě, měnit tón vyjadřování, vypíchnout vždy nejvhodnější zkušenosti – jednoduše řečeno – mazat med